ØU ANMELDELSER

Wokeisme: Neoracisme, særbehandling og blinde vinkler

Udvalgte kritiske bøger

Claus Strue Frederiksen · Redaktør ved ØU

Indhold

01 **Musa al-Gharbi · 3. februar 2026**

We Have Never Been Woke

Kultureliten har aldrig været woke, men privilegieblind og selvoptaget

02 **Richard D. Kahlenberg · 10. juni 2025**

Class Matters

Kampen om Harvard: Diversitywashing og woke-racisme

03 **Coleman Hughes · 3. september 2024**

The End of Race Politics

Sort stjerneforfatter: Den moderne antiracistiske bevægelse er dybt racistisk

04 **Yascha Mounk · 16. april 2024**

The Identity Trap

Forsker advarer erhvervslivet mod den identitetspolitiske fælde

ØU ANMELDELSER / 3. FEBRUAR 2026

Kultureliten har aldrig været woke, men privilegieblind og selvoptaget

Claus Strue Frederiksen

Boganmeldelse: Musa al-Gharbi, lektor ved Stony Brook University og klummeskribent for The Guardian, har skrevet en fremragende bog, hvor han kritiserer kultureliten og andre vidensarbejdere for på overfladen at gå ekstremt meget op i social retfærdighed, mens de i virkeligheden blot plejer egne private interesser. Bogen udstiller på fornem vis wokeismens offekultur, selvgodhed og privilegieblinde sproghygiejne, skriver redaktør Claus Strue Frederiksen i denne anmeldelse.

> *Wokeness does not seem to be associated with egalitarianism behaviors in any meaningful sense. Instead, "social Justice" discourse seems to be mobilized by contemporary elites to help legitimize and obscure inequalities, to signal and reinforce their elite status, or to tear down rivals – often at the expense of those who are genuinely vulnerable, marginalized, and disadvantaged in society. (Musa al-Gharbi, We Have Never Been Woke, 2024)*

Musa al-Gharbi er sort, amerikansk muslim. I bogen 'We Have Never Been Woke' retter han et hårdt angreb mod symbolske kapitalister, forstået som kultureliten og andre vidensarbejdere. De foregiver at være meget optaget af social retfærdighed, med et særligt fokus på kvinder, etniske minoriteter og LGBTQ-personer.

Men det er sørme ikke alle kvinder, der interesserer dem. Rengøringsassistenters vilkår bekymrer de sig ikke om. Tværtimod hyrer de gerne kvinder til at gøre rent i deres hjem – til en timeløn langt under, hvad de selv vil stå model til. Og de kvinder, der sørger for, at symbolske kapitalister hver morgen kan møde ind til et rengjort kontor, skænkes heller ikke mange tanker.

Symbolske kapitalister har heller ikke noget problem med at lade etniske minoriteter levere mad, pakker og dagligvarer til en ussel løn. I det hele taget er symbolske kapitalister enormt rummelige i forhold til, hvem der servicerer dem. Køn og hudfarve spiller ingen rolle – så længe prisen er i bund og tjeneren, gartneren og trappevaskeren ikke strejfer for meget rundt i velhaverkvarteret, når arbejdsdagen er omme.

Ifølge symbolske kapitalister handler social retfærdighed slet ikke om at forbedre levevilkårene for de dårligst stillede. Andre ting er langt vigtigere, eksempelvis at skoler ikke er opkaldt efter "forkerte" historiske skikkelser.

Men som al-Gharbi noterer: "Parents of ethnic and racial minority students who attend these schools would identify many concerns that are more salient with respect to their kids' lives and education than the name on the building. Yet, rather than addressing those concerns, or even bothering to find out what those concerns are, mainstream symbolic capitalists focus on securing symbolic victories."

I stedet for at gå op i løn og arbejdsforhold, går symbolske kapitalister op i køn, etnicitet og seksuelle præferencer. Alle sorte kvinder er i samme båd, ingen væsentlig forskel på Beyoncé og den enlige mor, der lever fra paycheck to paycheck – begge tilhører en marginaliseret gruppe.

Dette verdenssyn er enormt belejligt. For det betyder, at mange symbolske kapitalister kan nyde deres privilegerede liv samtidig med, at de kan betragte sig selv som værende i samme båd som reelt marginaliserede individer. Ræsonnementet lyder: Jeg er alle kvinder, alle kvinder er mig – at jeg tjener fire gange så meget på mit konsulentjob som stuepigen, spiller ingen rolle.

Al-Gharbi bemærker: ”The truth is, however, that these elites tend to be in very different “boats” from others in the groups they purport to represent. (…) It does little to serve the interests of nonelites minorities to collapse these experiences together (if anything, it trivializes the struggles of the genuinely disadvantaged). This conflation is, instead, carried out nearly exclusively by elites, for their own benefit, often it helps them seem less “elite” than they actually are.”

En del symbolske kapitalister er dog så uheldige, at de tilhører gruppen af heteroseksuelle hvide mænd, uden en diagnose – sidstnævnte giver også et løft i offer-hierarkiet. Deltagelse i kulturkampe kan imidlertid give hvide symbolske kapitalister offerstatus via stedfortræder.

“Progressive whites are keen to broadcast their status as “allies” and tell stories about how their unyielding commitments to social justice put them at odds with “other” whites. Insofar as they manage to alienate themselves from white peers (or even family members) on the basis of social justice advocacy, they often portray themselves as being “in the same boat” as minorities.”

Al-Gharbi har skrevet en fremragende bog, hvor han gennemgår fire opvågningsbølger over de seneste 100 år, som alle er kendetegnet ved ikke at have medført væsentlige fremskridt for de reelt udsatte. Han påviser, at de forskellige afarter af wokeismen hovedsageligt har været drevet af eliten, for eliten. At kampagner for at sterilisere sproget er privilegieblindt, gange syv – det hjælper ikke en hjemløs at blive omtalt som en person uden bolig. At DEI-tiltag ofte fører til dårligere behandling af minoriteter. Og meget mere.

En krølle: Jeg noterede i toppen af denne anmeldelse, at Musa al-Gharbi er sort, amerikansk muslim. Oplysningerne var rettet mod de (forhåbentlig meget få) læsere, der har den uvane at tillægge afsenders hudfarve, køn mm. betydning, når de skal vurdere ræsonnementer og synspunkter.

Symbolske kapitalister, kort definition: ”Professionals who traffic in symbols and rhetoric, images and narratives, data and analysis, ideas and abstraction (as opposed to workers engaged in manual forms of labor tied to physical goods and services). For instance, people who work in fields like education, science, tech, finance, media, law, consulting, administration, and public policy are overwhelmingly symbolic capitalists.”

ØU ANMELDELSER / 10. JUNI 2025

Kampen om Harvard: Diversitywashing og woke-racisme

Claus Strue Frederiksen

Boganmeldelse: I årtier har amerikanske eliteuniversiteter lagt vægt på ansøgernes hudfarve og etniske oprindelse, når studiepladserne skulle fordeles. Den racebevidste optagelsesprocedure har skabt institutioner, der på overfladen (læs: hudfarve) ligner den amerikanske befolkning, men som langt fra afspejlede den. Eliteuniversiteterne er nemlig stort set renset for studerende fra lavindkomstgrupper. Richard Kahlenberg, forskningsleder ved Progressive Policy Institute, udstiller i sin nye bog 'Class Matters' Harvard og andre eliteuniversiteters enøjede syn på diversitet og inklusion, skriver redaktør Claus Strue Frederiksen i denne anmeldelse.

> *Harvard "looked like America" when one focused on skin color, but in no way did it reflect the country's economic diversity. The university had in essence created a multiracial aristocracy, which was better than an all-white aristocracy but was still an aristocracy. (Richard Kahlenberg, Class Matters, 2025)*

I juni 2023 påbød den amerikanske højesteret Harvard at holde op med at forskelsbehandle på baggrund af race i forbindelse med universitetets optagelsesproces. Derved forbød højesteret ikke blot en praksis, der var udbredt blandt amerikanske eliteuniversiteter, men også en racebaseret sorteringsmekanisme som de prestigefyldte uddannelsesinstitutioner havde kæmpet indædt for i årtier.*

Richard Kahlenberg, forskningsleder ved Progressive Policy Institute og underviser ved George Washington University, spillede en central rolle i sagen. Kahlenberg var indkaldt som ekspertvidne af foreningen Students for Fair Admission, som havde sagsøgt Harvard for uretmæssig forskelsbehandling.

Ifølge Kahlenbergs forskning behøver universiteter ikke at forskelsbehandle på baggrund af race og etnisk oprindelse for at opnå en mangfoldig elevsammensætning, der inkluderer ikke-hvide minoriteter.

Hvis universiteter lægger vægt på socialklasse og reserverer pladser til studerende fra mindrebemidlede hjem, vil det bidrage til en mangfoldig elevsammensætning – både i forhold til etnisk og økonomisk baggrund. Hvordan kan det være? Jo, sorte og latinoer er stærkt overrepræsenteret blandt borgere uden formue og lav indtægt.

Bogen er spækket med dokumentation. Særlig interessant er data fra universiteter beliggende i stater med forbud mod forskelsbehandling på grund af race. Det gælder eksempelvis Californien, der efter en folkeafstemning i 1996 forbød uddannelsesinstitutioner at lægge vægt på race og etnicitet i optagelsesprocessen.

Forbuddet fik UCLA og UC Berkeley til at lægge mere vægt på ansøgernes socioøkonomiske baggrund. Resultatet var dog ikke mindre etnisk mangfoldighed, tværtimod.

"Without employing racial preferences, UCLA achieved a 6 percent Black student representation in 2019, in a state with a high school population that was about 4 percent Black. UCLA's Black share

subsequently climbed to 7 percent in 2022, and the university ended up more racially diverse than it had been when affirmative action was allowed. (…) US Berkeley, likewise, reported in 2020 that it had "the most ethnically diverse freshman admitted class in more than 30 years.""

Ifølge Kahlenberg er der flere gevinster ved at lægge vægt på klassebaggrund frem for race i optagelsesprocessen. For det første vil elevsammensætningen i højere grad komme til at afspejle samfundet, frem for blot at se ud som befolkningen på hud-overfladen – altså, reel diversitet.

For det andet er racebaseret optag voldsomt upopulær i befolkningen – to tredjedele bakkede op om højesteretsdommen, herunder et flertal af sorte. Afskaffelse af racebevidste optagelsesprocedurer bringer således eliteuniversiteterne i overensstemmelse med befolkningsflertallet.

Desuden har forskelsbehandling på grund af hudfarve ifølge Kahlenberg ført til splittelse i underklassen og drevet den hvide arbejderklasse i armene på republikanerne: "Racial preferences encouraged white working-class voters to vote their race, not their class, which was exactly what conservatives wanted."

Trods gevinsterne kæmpede de amerikanske eliteuniversiteter hårdnakket imod at bedømme ansøgere lige, uanset hudfarve og etnisk oprindelse. Kahlenberg beretter om en kamp, hvor det i årtier lykkedes eliteuniversiteterne at overbevise domstolene, herunder den amerikanske højesteret, om at tillade forskelsbehandling på grund af race.

Universiteternes motiv var ifølge Kahlenberg enkelt: Penge. Det er, ikke overraskende, en bedre forretning at optage velhavende sorte end mindrebemidlede elever, uanset hudfarve. Tallene fra Harvard taler da også for sig selv: "At Harvard, 71,8 percent of underrepresented minority students hailed from the most advantaged one-fifth of the Black, Hispanic, and Native American population nationally. And the white and Asian Students were even more advantaged."**

Ved at forskelsbehandle på grund af hudfarve kunne Harvard og andre eliteuniversiteter opnå en raceblandet elevsammensætning, som de brugte til at promovere sig selv som inkluderende og mangfoldige.

Men i virkeligheden var der tale om diversitywashing – hvad der på overfladen så mangfoldigt og tolerant ud var ved nærmere eftersyn ekstremt ekskluderende og ensporet.

I en periode gik Harvard endog så langt at stemple ansøgere med en bestemt etnisk baggrund som mindre empatiske og lederegnede end ansøgere fra andre grupper.

Modsat andre minoritetsgrupper klarer amerikanere med asiatisk baggrund sig bedre end hvide på stort set alle væsentlige parametre, herunder uddannelse, velstand og levealder – og asiater er da også "overrepræsenteret" på eliteuniversiteterne. I et forsøg på at nedbringe andelen af asiatiske studerende begyndte Harvard systematisk at tillægge ansøgere med asiatisk baggrund negative karaktertræk.

Asiater blev ligefrem advaret mod at fremstå "for asiatiske" i deres ansøgninger: "Admissions counselors often advised Asian students applying to Harvard and other elite universities to downplay activities like playing the violin or piano, to avoid seeming too stereotypically Asian."

Selvom den fordomsfulde adfærd kom til offentlighedens kendskab, førte det ikke til ramaskrig og masseprotester. Ifølge den progressive venstrefløj er den slags woke-racisme tilsyneladende ikke så slem:

“One University of Pennsylvania professor observed: “Imagine if we learned that Hispanic candidates were discouraged from seeming too Hispanic, or Black students from seeming too Black. That would trigger huge protests on our campuses, followed by heartfelt mea culpas from our admissions offices. But the fact that Asian American students hide aspects of themselves – to avoid appearing too Asian – barely registers on our outrage meters.”

Richard Kahlenberg har skrevet en fremragende bog om amerikanske eliteuniversiteters mangeårige kamp for at kunne forskelsbehandle ansøgere på grund af hudfarve. En kamp, universiteterne endte med at tabe, heldigvis.

* Som Kahlenberg påpeger, kommer en stor del af den amerikanske magtelite fra de samme universiteter: “Research shows that 50 percent of America’s top government leaders and 49 percent of corporate leaders are graduates of just twelve wealthy colleges and universities, even though the undergraduates at those institutions represent just 0,7 percent of the national total.”

** Ifølge Kahlenberg er der tale om en generel tendens: “The data indicated that at prestige colleges, if you took a casual stroll around campus, you would be twenty times as likely to bump into a wealthy student as a student from a low-income background. The über-rich – students from families in the top 1 percent of income nationally – often took up more seats than students from · the bottom 60 percent by income combined.

ØU ANMELDELSER / 3. SEPTEMBER 2024

Sort stjerneforfatter: Den moderne antiracistiske bevægelse er dybt racistisk

Claus Strue Frederiksen

Boganmeldelse: Coleman Hughes, politisk analytiker ved CNN og skribent ved flere prominente amerikanske medier, har skrevet en fremragende bog, hvor han udstiller den antiracistiske bevægelses hykleri. Ifølge Hughes er den moderne antiracistiske kamp i virkeligheden dybt racistisk – ligesom klassisk racisme, tildeler nutidens antiracister nemlig mennesker værdi og privilegier, alene på grund af hudfarve. Bogen gør op med en række antiracistiske myter, herunder myten om sort svaghed og myten om, at positiv særbehandling er et godt instrument til at rette op på tidligere tiders uretfærdigheder, skriver redaktør Claus Strue Frederiksen.

> *I've always found race boring. Sure, it can be good source material for jokes at a comedy club. But in most real-life situations, a person's race tells you next to nothing about them. It doesn't tell whether they're kind or selfish, whether their opinions are right or wrong, whether they'll become your best friend or your worst enemy. Of all the qualities you could list about somebody – their personality, beliefs, sense of humor, and so forth – their race is just about the least interesting you could name. (Coleman Hughes, The End of Race Politics, 2024)*

I bogen 'The End of Race Politics – Arguments for a Colorblind America' retter den unge analytiske superstjerne – Coleman Hughes er blot 28 år – et hårdt angreb mod den moderne antiracistiske bevægelse.

Som undertitlen antyder, er Hughes fortaler for en farveblind politik, hvor mennesker ikke behandles forskelligt på grund af deres hudfarve. Han understreger, at støtte til farveblinde principper ikke implicerer benægtelse af, at vi ser farve – for det gør vi. Det handler om, at vores institutioner ikke skal tildele mennesker med en bestemt hudfarve særlige privilegier.

Derved lægger Hughes sig ud med den moderne antiracistiske bevægelse, der kæmper for særrettigheder og pådutter mennesker bestemte karaktertræk, alene på grund af deres hudfarve. Modsat traditionelle antiracister som Martin Luther King, der kæmpede for lige rettigheder, foragter moderne antiracister tanken om farveblindhed.

Selvom moderne antiracister i egen optik bekæmper racisme, deler de ifølge Hughes så mange tankemønstre med klassiske racister, at de ikke bør klassificeres som antiracister men derimod som neoracister. Som Hughes påpeger, gør den moderne antiracistiske bevægelses ledestjerner, herunder Robin DiAngelo og Ta-Nehisi Coates, flittigt brug af racistiske stereotyper, når de omtaler hvide mennesker.

I bestselleren 'Hvid Skrøbelighed' karakteriserer DiAngelo hvide som skadefro racister, der glæder sig over sortes smerte: "Hvides retfærdighedsfølelse ses tydeligt, når afrikanske amerikanere påføres smerte, den ses i den triumferende glæde, som det hvide kollektiv opnår gennem blackfacing og ved fremstillinger af sorte som aber og gorillaer. (...) For at sige det ligeud tror jeg, at det hvide kollektiv i bund og grund hader sorthed."

Hughes gør op med en række antiracistiske myter, det gælder blandt andet myten om sort svaghed. Myten spiller en central rolle i den antiracistiske bevægelses største svindelnummer: Omskrivningen af racismebegrebet.

Traditionelt er racisme kendetegnet ved at tildele mennesker negative karaktertræk på grund af deres hudfarve eller etniske oprindelse. Definitionen indebærer, at man er racist, hvis man eksempelvis kalder hvide mennesker for svin eller menneskeligt affald. Men da den moderne antiracistiske bevægelse bruger meget energi på at stemple hvide som dårlige mennesker, har den opfundet et alternativt racismebegreb, hvor det at betegne hvide som menneskeligt affald ikke længere er racistisk.

Kort fortalt: Racisme er fordomme plus magt. Oveni lægges en empirisk påstand: Hvide har magt, sorte og farvede er magtesløse. Derfor: Hvide kan være – og er ofte – racister, men kan ikke være ofre for racisme. Sorte og farvede er derimod ofte ofre for racisme, men kan ikke udøve racisme mod hvide.

Men som Coleman Hughes påpeger, er det ekstremt problematisk at knytte magt – der er karakteriseret ved at kunne få andre til at gøre noget, som de ellers ikke ville have gjort – til individer på grund af deres hudfarve.

Der findes jo masser af hvide mennesker uden magt til at trumfe deres meninger og præferencer igennem. Omvendt findes der mange magtfulde sorte og farvede mennesker. Var Barack Obama en magtesløs stakkel i sine otte år som præsident? Eller hvad med Eric Leroy Adams, borgmester i New York – også magtesløs?

Hughes får støtte fra uventet kant. Ibram X. Kendi, der er en af den moderne antiracistiske bevægelses største stjerner, går i rette med sine kampfæller og afviser det alternative racismebegreb. Ifølge Kendi er det racistisk at betragte sorte som magtesløse:

“The illusory, concealing, disempowering, and racist idea that Black individuals can’t be racist because they don’t have any power or agency.” (…) Like every other racist idea, the powerless defense underestimates Black people and overestimates White people. (…) The powerless defense strips Black policymakers and managers of all their power.”

En af de andre antiracistiske myter, som Coleman Hughes gør op med, er myten om positiv særbehandling. Ifølge Hughes er positiv særbehandling på grund af hudfarve et dårligt instrument til at rette op på nuværende eller tidligere tiders uretfærdigheder. Problemet er, at den slags programmer har det med at gavne individer, der i forvejen er godt stillet.

Hughes konkluderer: “Race-based politics (as opposed to class-based politics) tend to benefit the people of that race who need them the least. Think of who benefitted from the race-politics implemented in the response to George Floyd’s murder. Overwhelmingly, they were relatively wealthy individuals who had little in common with Floyd – not income, not background, not position in society, not job description. The thing they had in common with George Floyd was skin color.”

Coleman Hughes har skrevet en kort og skarp bog, der udstiller den moderne antiracistiske bevægelses hykleri – de har travlt med at stemple andre som racister, men i virkeligheden peger pilen mod dem selv. Moderne antiracisme er racisme forklædt som godhed.

ØU ANMELDELSER / 16. APRIL 2024

Boganmeldelse: Forsker advarer erhvervslivet mod den identitetspolitiske fælde

Claus Strue Frederiksen

Ifølge Yascha Mounk, professor ved Johns Hopkins University i USA, skal virksomheder være på vagt overfor identitetspolitiske budskaber om antiracisme og kønsligestilling. Selvom de umiddelbart fremstår tillokkende, bygger de på klassisk racistisk og chauvinistisk tankegods, hvor mennesker bedømmes på baggrund af køn og hudfarve. I bogen 'The Identity Trap' diskuterer Mounk en række af de mest centrale begreber og teorier, der driver den identitetspolitiske venstrefløj. Bogen leverer et solidt forsvar for, at universelle farve- og kønsblinde rettigheder er det bedste værn mod racisme og kvindeundertrykkelse, skriver redaktør Claus Strue Frederiksen i denne anmeldelse.

> *"Confronting Racism," one of the trainings that Coca-Cola offered to its employers through the company's training portal, for example, features a slide telling employees to "try to be less white." For anybody who might be confused about what this exhortation might entail, or how they can possibly accomplish it, the training helpfully elaborates that being less white is to be "less oppressive," "less arrogant," "less certain," "less defensive," and "less ignorant." (Yascha Mounk, The Identity Trap, 2023)*

Hvordan kan åbenlyst racistisk træningsmateriale, der knytter negative karaktertræk som arrogant og ignorant til mennesker med en bestemt hudfarve, finde vej til en af verdens største virksomheder? Yascha Mounk, professor ved Johns Hopkins University, har et bud: Coca-Cola er faldet i den identitetspolitiske fælde.

I bogen 'The Identity Trap' advarer Mounk virksomheder og alle andre mod at lade sig lokke af den identitetspolitiske venstrefløjs umiddelbart sympatiske budskaber om antiracisme og kønsligestilling – hvem vil ikke gerne være med til at bekæmpe racisme og kvindeundertrykkelse?

Men man skal ikke lade sig narre. I stedet for at kæmpe for universelle rettigheder har den identitetspolitiske venstrefløj overtaget klassisk racistisk og chauvinistisk logik, hvor menneskers værdi afgøres på baggrund af køn og hudfarve – og hvor tolerance og diversitet paradoksalt nok er skiftet ud med ekkokamre og foragt for forskellighed.

Foragt for forskellighed kommer blandt andet til udtryk på de amerikanske universiteter, hvor hver tredje studerende, ifølge undersøgelser, finder det acceptabelt at blokere indgangen til et auditorium og derved forhindre andre i at komme ind og høre et oplæg, som ikke falder i deres smag. På de amerikanske eliteuniversiteter står det endnu værre til, her billiges den form for smagsdommeri af hver anden studerende.

At undertrykke holdninger og livsanskuelser, man ikke deler, frem for at byde ind med argumenter, afslører ikke blot en bekymrende ligegyldighed overfor grundlæggende liberale principper, men udstiller også bevægelsens enorme hykleri, hvor tolerance og lydhørhed kun strækker sig til meningsfæller.

Udover at vi alle skal trampe i takt, er den identitetspolitiske venstrefløj også kendetegnet ved at lægge overdreven vægt på køn og hudfarve. Selvom bevægelsen dybest set mener, at køn og race er udtryk for sociale konstruktioner, opfordrer dens tilhængere os alle sammen til at være mere bevidste om vores køn- og racetilhørsforhold.

Og vi skal ikke kun være bevidste om køn og hudfarve. Ligesom de klassiske racister og chauvinister mener den identitetspolitiske venstrefløj, at mennesker skal tildeles særlige privilegier på baggrund af køn og hudfarve – en tankegang, der har vundet genklang dybt inde i det Demokratiske Parti.

Mounk skriver: For example, the federal government at first distributed limited emergency funds for small businesses affected by the pandemic on the basis of the revenue loss they had suffered. When the Biden administration took office, the White House quickly changed the program's eligibility criteria. Now businesses owned by women or ethnic minorities would jump to the front of the line."

Som tidligere omtalt i Økonomisk Ugebrev er de amerikanske sundhedsmyndigheder tilsyneladende også faldet i den identitetspolitiske fælde. Under COVID-pandemien nikkede de amerikanske sundhedsmyndigheder således ja til en "antiracistisk" vaccinefordelingsmodel, som ville føre til flere dødsfald, end hvis man prioriterede vacciner til de ældre (uanset hudfarve).

Den "progressive" identitetspolitik har ifølge Mounk også infiltreret dele af erhvervslivet. Store selskaber som eksempelvis Amazon, Coca-Cola, Facebook og Goldman Sachs har udsat deres medarbejdere for programmer designet og afholdt af verdens formentlig mest berømte diversitetstræner, Robin DiAngelo.

Ifølge DiAngelo er alle hvide racister. Hendes træningsprogrammer sigter dels mod at få hvide til at erkende, at de er racister og derefter – som en anden eksorcist – at drive så meget af det racistiske djævelskab ud af os. I bestselleren 'Hvid Skrøbelighed' konkluderer DiAngelo:

"En positiv hvid identitet er desværre umulig. Hvid identitet er uløseligt forbundet med racisme. Hvide mennesker eksisterer ikke udenfor det hvide overherredømmes system. (…) I stedet vil jeg stræbe efter at være "mindre hvid". At være mindre hvid er at være mindre racemæssigt undertrykkende."*

Groft generaliserende? Ja, indrømmer DiAngelo. Hvilket hun dog ikke betragter som et problem: "Jeg generaliserer. Jeg benytter en fremgangsmåde, hvor jeg siger noget om en person udelukkende på baggrund af, at personen er hvid. (…) Som sociolog generaliserer jeg med god samvittighed."

Mounk opfordrer virksomheder og alle andre, der gerne vil bekæmpe racisme og kønsdiskrimination, til ikke at lade sig lokke af de identitetspolitiske slagord. I stedet skal vi holde fast i de liberale frihedsrettigheder, hvor alle – uanset køn, race og seksualitet – tildeles de samme rettigheder.

Der er forskel på at være raceblind og racismeblind – en distinktion, som den identitetspolitiske venstrefløj synes at overse. Ifølge Mounk skal vi være det første, men bestemt ikke det sidste. Og så skal vi huske på, at det er universelle rettigheder og ikke identitetspolitisk stammetænkning, der har skabt de største og mest mærkbare fremskridt i verden, også for minoriteter.

Mounk skriver: "Universal values and neutral rules have fueled the overthrow of deeply unjust institutions, like racial segregation or the exclusion of women from the professional world. Again and again, they have given those who suffered such injustices a powerful vocabulary that has proven capable of mobilizing the oppressed and stirring the conscience of the historically dominant."

The Identity Trap er for alle, der ønsker et indblik i de begreber og teorier, der driver den identitetspolitiske venstrefløj, herunder standpunktteori, identitetssensitiv politik og kulturel appropriation. Bogen leverer et solidt forsvar for, at vi ikke bør falde i den identitetspolitiske fælde men tværtimod skal stå fast på race- og kønsblinde rettigheder.

En enkelt anke: Hvert kapitel afsluttes med 1-2 siders opsummerende bullet-points, hvilket forekommer helt unødvendigt. Tror redaktøren, at vi allerede har glemt det, vi netop har læst? At vi ikke har fattet det og derfor lige skal have skåret det ud i pap? Heldigvis kan man som læser vælge konsekvent at springe dette irriterende slide-show over.

* DiAngelo fremhæver gerne egne evner: ”Som tidligere underviser og nuværende facilitator og konsulent er jeg i en position, hvor jeg er i stand til at give hvide mennesker feedback på, hvordan deres utilsigtede racisme manifesterer sig.”

Ifølge DiAngelo kommer den utilsigtede racisme blandt andet til udtryk, når hvide kvinder bliver berørt af uretfærdigheder begået mod minoritetsgrupper: ”Da vi så sjældent har vedvarende, ægte relationer på tværs af race, kommer vores tårer ikke til udtryk som solidariske overfor sorte og brune, som vi ikke hidtil har vist støtte til. I stedet fungerer vores tårer som impotente reflekser, der ikke fører til konstruktive handlinger. (…) For sorte og brune er vores tårer en demonstration af vores racemæssige isolering og privilegier.” Man skal formentlig tilbage til 30’erne for at finde en mere ureflekteret og hadefuld bog end DiAngelos ’Hvid Skrøbelighed’.